

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 15.

V Kranju, dne 28. oktobra 1927.

Leto I.

OH, TA MODA...

Kaj se vse vidi dandanes v gledališču.

„Oh, kako mi je odleglo . . .“

Poravnajte naročnino!

Sličica.

Zaljubljen parček sedi v gozdu ozko skupaj. On vzdihne ves blažen: „Kako krasno je v tej samoti, človek se čuti tako varnega v miru narave.“

Medtem mu je tat za njegovim hrbtom odnesel površnik in njeno torbico.

Kaj pomeni reklama?

Potnik za prodajo reklamnih letakov in lepakov pride k nekemu trgovcu. Trгоvec mu odgovori, da ne mara reklame, ker tako ni nič vredna.

„Kako da vam ni treba reklame? Poslušajte na primer: Kadar znese goska jajce sploh nihče ne ve — tako tiho to stori — to se pravi, da ne dela reklame. Nasprotno kokoš. Tako kokodajsa, kakor da jo mora slišati cel svet — to se pravi, da dela reklamo. No, vidite in rezultat je ta, da se za gosja jajca ne zanimajo mnogo, medtem ko je po kokošjih jajcih vseplošno povpraševanje. Vidite, to je vse reklama!“

—XYZ—

Slika krave v vseh časih.

„Začeti moramo pri Adamu, ki je prvi spoznal kravo. Potem pridemo do starih Egipčanov, ki so jo molili in oboževali. Prehod v evropski materijalizem bi bila znana slika krave v raznih kuharskih knjigah. Slika moderno napredne, klasično organizirane krave bi bila: Moderna krava nosi električno molzni aparat, radio-slušala za zvezo z glavnim centralno evropskim višjim kravjim nadpastirjem in končno električne luči na rogih in na repu, ki jo varujejo ponoči pred nezdodami.“

—XYZ—

Buckova pridiga svojemu sinu.

Vili, ti si moj sin in jaz sem tvoj oče — ti tele zaručano, zakaj ne paziš? — to ti je menda že mati mnogokrat povedala, žo sem te nabil radi tvojih lumparij in si potem godrnjal.

Včeraj si bil pri birmi in sem ti dal napraviti novo obleko za 120 Din, kar je lep denar. Zato poslušaj!

Dal te bom učiti za čevljarja, ker tam lahko po mili volji biješ in lahko še postaneš — osel, pnzi, kaj ti previm, drugače ti prismolim tako, da boš kavin mlinček imel za aeroplan!

Hočem te napraviti za vreden ud človeške družbe, zato pa — ne glej na čevlje, ampak na mene!

Po tvojih talentih soditi si celi ženij ali pa butec, ker vse zapiraš v svojo butico. Če bi deset ur tolkel po njej ne bi nič ven prišlo.

Sedaj stopiš na pot, ki je zelo polzka in si lahko nogo izvineš. Pazi, drugače so zopet bolniški stroški.

Ne kaži nikomur, da si moder, temveč hrani modrost za boljše čase — če si jo bil pri rojstvu deležen. To ti ne bo težko, ker z neumnostjo se daleč pride.

Pazi na čistost svoje srajce, ter si zbrisi nos, smrkavec, ter se pojdi posloviti od matere. Daj ji poljub, mene ni treba lizat.

Na dvorišču vojašnice.

„Clovek, vi se tako kislo držite, kot opiea takrat, je zvedela, da od nje izvirate . . .“

Vojnik se pojavi neobrit v oddelku. Podoficir: „No, pa vendar ne mislite igrati divje svinje v „Divjem lovcu?“

Podoficir: „Vi, Mayer, če vam rečem — kamela — je žaljivo, namreč za žival, ker ona je našla pot skozi puščavo, vi pa niti hlačnega roba z roko!“

Podoficir: „Zakaj se niste umili?“

Rekrut: „Sem se umil, gospod podoficir!“

Podoficir: „Ja, poznam to umivauje. Tako v zrak pljuniti, da steče spodaj skozi, to ni nikako umivanje!“

Slutnja.

Večni studiosus Bolg, pred zopetnim izpitom, sedi s tovariši v kavarni.

Joren: „Kolikokrat si pravzaprav že padel?“

Bolg: „Z pojutrinjem sedemkrat . . .“

Dokaz.

Prevarana devica je tožila nezvestega ljubimca, ker ji je obljubil zakon. Mladenič je tajil celo vsako razmerje z njo. Sodnik je zahteval pismen dokaz. — Z zadovoljnim obrazom se pojavi drugi dan devica v sodni dvorani.

„Kje so dokazi?“ vpraša sodnik.

„Tukaj!“ — zakliče ona in pokaže na štiri hlapce, ki vlečejo težko drevesno deblo v dvorano. Na debelu v skorji je bilo vrezano veliko goreče srce, v sredini pa je nezvesti izrezal njeno in svoje srce.

Kdaj je umrl Napoleon?

Korenka je zvedela, da jo njen mož vara. Vsa divja pridrvi v njegovo sobo in zakriči nad možem: „Zdaj vse vem, vse!“

Mož pa hitro odvrne: „Nikar si toliko ne domišljuj! Kdaj je na pr. umrl Napoleon?“

Monolog.

Zakrajnik je prišel precej pozno in nekoliko zamegljen domov. Pes, kateri se mu je dobrikal, je vzbudil njegovo pozornost in pričel mu je govoriti: „Ti si sicer samo le pes, toda jaz bi hotel biti na tvojem mestu. Kadar hočeš v posteljo se enostavno obrneš trikrat okoli svoje osi ter se vležeš na tla. Kadar pa se hočem jaz vleči, moram najpreje pogledati kam se bom vlegel, potem moram naviti uro, mačko spustiti venkaj in se vleči, pri tem pa se zbudi žena ter me prične zmerjati. Ker to še ni dosti, se zbudi še otrok ter prične kričati, nakar ga moram nositi po sobi gori in doli, žena pa ves čas gode. Ko se zbašem končno v posteljo je pa čas vstati. Kadar ti vstaneš se samo nekoliko pretegneš, za vratom popraskaš, pa si dober. Jaz moram pa zakuriti, pristaviti lonec, se pripraviti z ženo ter sam sebi postreči, če hočem zajtrkovati. Ti se celi dan igraš in potepaš ter imaš mnogo zabave. Jaz pa celi dan delam ter nimam nobene zabave. In

ko ti pogineš, si enoslavno mrtev, kadar pa jaz umrjem, moram pa še kupiti vstopnico, da smem v pekel če me še tam ne zapodijo . . .“

Nepremišljeno.

„Če me še enkrat poljubite, gospod Rekar, pa bom povedala očetu,“ je odločno povedala gospodična Jana.

„Takah groženj se ne bojim,“ je odvrnil pogumno ljubimec.

„Pa če tudi poveste,“ in poljubil jo je še enkrat.

Jana je skočila pokonci: „Zdaj pa povem očetu!“ je dejala in odšla iz sobe.

Ko je našla očeta mu je tiho dejala: „Oče, gospod Rekar bi rad videl vašo novo puško.“

„Tako? No, mu jo pa nesem pokazat,“ in dve minuti pozneje se je prikazal s puško v roki med vrati sobe, v kateri je stal Rekar.

Sledil je zvenket razbitih šip in Rekar je planil skozi okno na prosto.

O hišnem prijatelju.

Vsak hišni prijatelj je ubožno spričevalo — za ženo. Njen dober okus naj bi jo že obvaroval poročiti moža, ki ji ne nudi tega, kar pričakuje od hišnega prijatelja.

Vsak hišni prijatelj je smešna postava — ali ni res mogoče smešno, biti suženj žene, katera ga goljufa z lastnim možem.

Igrati hišnega prijatelja je težje, kakor biti zakonski mož. Mož je to, kar se pa o hišnem prijatelju lahko samo navidezno sluti.

To, kar žena zahteva od hišnega prijatelja je vedno mnogo manj, kakor pa on želi dati.

Večinoma je to, kar se pod hišnim prijateljem razume mnogo nevarnejše, kakor pa on sam.

Ljubi možek pripoveduje:

„Moja žena tako ljubi čistost, da vsakih pet minut pogleda v zrcalo, če se ni kje umazala.“

Na kaj misli . . .

- Ti, Bičko, na kaj misliš?
— Na tebe, žena!

Kultura.

Iz raznih krajev so prišli mladeniči v Zagreb, da odslužijo vojaški rok. In tako jim na dvorišču kasarne

PLAKATE

vabila, račune, pisma, kuverte ter vsa v to stroko spadajoča dela izdeluje okusno in solidno

TISKARNA SAVA KRANJ D.

pridiguje oficir o vojaštvu itd. Na koncu govora jim doda:

„To mesto je veliko, zalo je potrebno, da se uljudno obnašate, da ste, z eno besedo, kulturno moštvo, ker vi nosite kulturo.“

Seveda je redko kateri vedel, kaj je „kultura“.

Pozneje neke nedelje popoldne so dobili rekrutje prvi izhod. Mlad, podjeten cigan se še enkrat ogleda v kosu razbitega ogledala, da li mu uniforma dobro pristaja. Hajde v Tuškanec, kjer se sprehajajo pestunje. Široko se vsede na klop in ogleduje mimoidoča dekleta. Ko se konečuo pojavi ena, katera mu je bila všeč, se ji kratkomalo približa in precej „po domače“ stegne roko. Že je dobil zaušnico s krepkimi magarci in svinjami zabeljeno. Hitro se zave:

„Če bi jaz ne nosil kulture, bi ti spoznala mene in videla, kaj bi napravil jaz. Ti nimaš pojma, kaj sem zmožen . . . takoj bi te vrgel na tla in . . . uf . . .“

Aforizmi o ljubezni.

Ljubezen je več kot življenje, namreč kjer ni ljubezni ni nikoli življenja.

Ljubezen v mladosti je divja, kakor kipeči šampanjec, v poldnevu življenja je kot burgundec in v starosti je tako čista kakor bleščeče se rensko vino.

Ljubosumnost je kakor težak oblak, dež pride iz nje kot bridke solze, grom kakor divje svarjenje in z smrtnim sovraštvom strela.

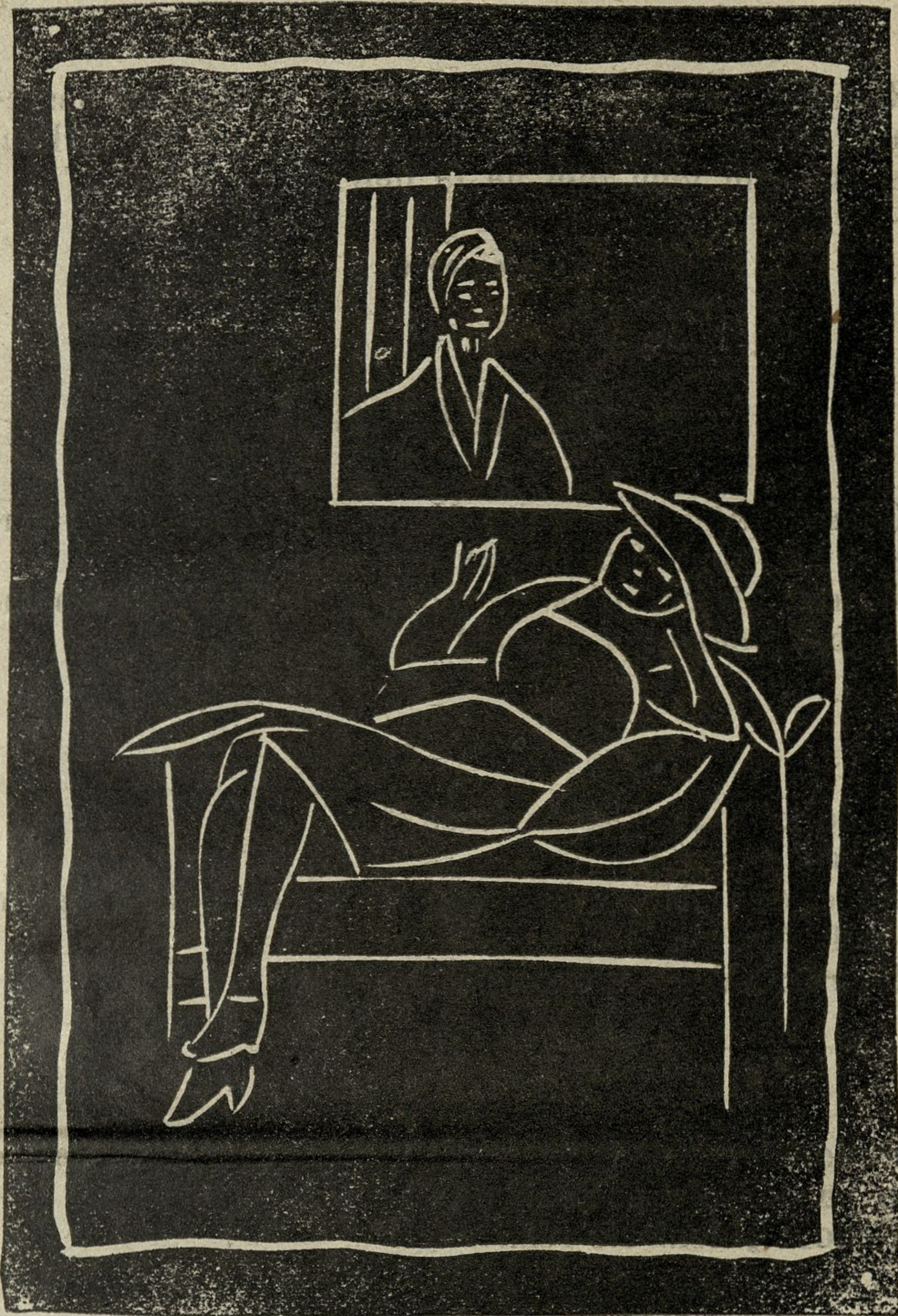
V ljubezni se odpovedati je kakor imeti okno s krasnim razgledom, ki pa je zadržano.

Ljubezen in sovraštvo sta kakor figuri v vremenski hišici. Zunaj je vedno samo ena, ki napoveduje vreme in vendar imata notri obe prostor.

Domača lovška nezgoda.

Pozno, skoro zgodaj prilomasti gozdar Strel malo okrogel domov. V veži je tema kot v rogu. Naenkrat se spodtakne in lop — se stegne po fleh. Kolikor mogoče hitro se postavi na noge in nemo strmi v kot, kakor se mu je dozdevalo, da je dotična stvar, nad katero se je spodtaknil, zbežala. Zelo previdno se splazi nekoliko naprej. Počasi dvigne roke, sekundo še pomišlja, nato pa kakor strela plane v kot in zgrabi . . . naj jo vrag: „Ježa je težko uloviti, a kadar misliš, da ga že imaš — je pa sirkova krtača za stranišče ribat!“

Kdor jo vzdržuje . . .

— Kolikokrat sem mu že rekla, da ga neizmerno ljubim! Dokaz temu je, ker se pustim samo od njega vzdržavati . . .

Dobro sredstvo.

Gospod Žrebec se je prehladil in je hudo kašljal. Njegov prijatelj Kofendež mu svetuje skodelico kislega mleka, eno jabolko in četrt kisle vode. Drugi dan ga vpraša: „Prijatelj, kako, ali ti je že odleglo, ali še kašljaš?“

„Rad bi kašljal, ampak ne upam si . . .“

Odrezati se je hotel.

Postajenačelnik (sprevodniku vlaka, ki je skočil s tira); „Kakor se čuje, se med ranjenci nahaja tudi naš župan. Ali veste kaj natančnega?“

Sprevodnik: „Ja, gospod župan je na glavi zelo težko ranjen. Ampak splošno mnenje je, da ne bo potreba — amputacije!“

Lažnivi klukec.

A: „Naša korespondenca je tako ogromna, da porabimo vsak dan 5 hl črnila!“

B: „To še ni nič! Naša glavna knjiga ima tako velikanski obseg, da se mora knjigovodja od „Debet“ do druge strani „Kredit“ — peljati z brzim vlakom.“

Na ženski gimnaziji.

Profesor botanike vpraša učenko V. gimnazije, ki je stara 16 let:

„Kateri organi delujejo pri cvetlici za oploditev?“

„Pri cvetlici — pri cvetlici — pri cvetlici — pa res ne vem — gospod profesor . . .“

Drugače je nemogoče.

Srečata se dva gospoda.

„Sigurno sva se že nekje videla“, reče prvi.

„Kje?“

„Mislim, da na Bledu v Kazini?“

„Pa jaz še sploh nisem bil na Bledu!“

„Jaz pa tudi ne!“

„Potem sta se pa gotovo tam srečala najina dvojnika . . .“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

Na praznik vseh svetnikov ob pol 5. uri popoldne in ob pol 9. uri zvečer

Življenje je prevara

Drama v 6 dejanjih

Mladini neprimerno

P	TAJNA ZAPOVED	P
R	BEATRICE CENCI	R
I	ČRNI OREL	I
D	NIBELUNGI	D
E		E

Gostilniška tragedija.

V gostilno frkne,	Janez srkne,	Luna mrkne,
s čašo trkne,	jo ošvrkne,	Micka ,crkne‘,
vino srkne,	Micka zdrkne	Janez šmrkne
prav vesel.	dol na klop.	še za njo.

Dobro pariral.

Gospod Nemanič sreča na cesti svojega krojača. „No, sedaj mi boste vendar že enkrat poravnali račun za obleko, ki sem vam jo napravil?“ ga ustavi krojač.

„Žalibog,“ odgovori gosp. Nemanič, „na žalost nimam denarja pri sebi.“

„In doma?“ se razkači krojač.

„O hvala!“ odgovori gosp. Nemanič, „doma je vse zdravo!“ — In hitro jo je odkuril.

Bagaza — bakaža . . .

Neki jugoslovanski državljani se je pripeljal s svojim tovarišem na glavni rimski kolodvor. Ko se vlak ustavi, začnejo zaslužkaželjni postreščki klicati: Bagazo, bagazo . . . Gospod iz države pa pravi svojemu kolegi: „Ti, poglej, hudiči nas že poznajo.“

♦♦♦♦♦

Narodne iz Ribnice.

Napisal Franc Kramar.

Ribničan pri spovedi.

Ribničan gre k spovedi. Napravi križ:

„V imenu Očeta inu svečga Dūha!“

„Kje je pa Sin?“ ga vpraša kapucinar.

„V majstu služi!“ — pravi Ribničan.

„No, pa grehe povejte!“ pravi kapucinar.

„Nekej smrejk sem svojmu sosejdu ukrad!“ pravi Ribničan.

„Jih morate svojemu sosedu vrniti, drugače bo spoved neveljavna!“ ga opomni kapucinar.

„Ja, gesput, k' b' pa jest vajdu, da b' jih b'lu trajba kterkrat nezaj povrnit, b' jih pa krov na b' biv!“ se odreže Ribničan.

„No, kakšne grehe še imate?“ vpraša spovednik.

„Včasih sem se prdūšu“, zajeclja Ribničan.

„No, saj se ne boste nikdar več pridušili, kajne da ne?“ zopet župnik.

„Prmejdūš, da se na bom nič več!“

Ribničan v gostilni.

Ribničan gre v gostilno in si naroči juho. Kar zagleda bilko sena, ki ponižno plava na juhi. Zato pokliče gostilničarja in mu reče:

„Birt, ti si pa rajs en uherm človk na svejti! Tūlku imaš sena, cajle vozove, pa s' mi ga samu ana bivka prinesu!“

Gostilničar: „Oče, le z malim bodite zadovoljni, ker vem, da vam bo še ta bilka preveč!“

Kako sin od Ribničarja konje napaja?

Ribničan se je pripeljal iz semnja, kjer je prodajal „sūho robo“. Pelje konja v hlev in pravi svojemu sinu: „Tone! Zdaj grem jaz za par tednov z doma, ti pa le dobro gospodari doma. Konja pa ne smeš takoj napojiti, zato ne, ker je vroč, ampak še le potem, ko bo mrzel!“ (Hotel je reči ohlajen.) — Oče odide sin si je pa dobro zapomnil te besede. Hodil je vedno okoli konja in ga tipal toda, ni bil mrzel. — Ta enajsti dan pa je bil mrzel . . .

Pozabljivi ribniški fant.

Ribniški oče pošlje svojega sina k „zotlerjju“ po komat. Sin pa ni mogel besede „komat“ nikakor zapomniti. Mu je pa oče naročil: „Ko greš k „zotlerju“, pa celo pot ponavljaj: Komat konju na vrat, pa ne boš pozabil!“ Sin stori po očetovem naročilu, toda, ko pride k jermenarju, se mu je zmešal jezik in pozabil je besedo „komat“. Toda Ribničanje so precej

odprte glave, pa jo pogrunta: „Dajte mi tistega hudiča, ki se našemu konju na vrat natika!“

Nesrečni Ribničan.

Ribničan žalosten: „Oh, jest sem pa rajs an nasrečen čvovk ne svejti! Lansku lejtu m' je kojn cerknu, zdej čez anu lejtu glih na ta dan pa — oče!“

♦♦♦♦♦

V vojaški šoli.

Oficir: „Ako je povelje (v vojni) „Prostovoljci naprej!“ kaj mora storiti vsak navaden vojak?“

Rekrut: „Vsak vojak se mora hitro umakniti, da zamorejo prostovoljci naprej!“

♦♦♦♦♦

Podoficir: „Kaj je to teren?“

Rekrut (molči).

Podoficir: „No, v čem pa letaš cel božji dan in se potiš?“

Rekrut: „V — v škornjih . . .“

♦♦♦♦♦

Podoficir: „Kje smo zadnjič ostali? Mislim, kaj je bilo nazadnje v prejšnji uri?“

Redov: „Meni ste rekli osel!“

♦♦♦♦♦

Podoficir je razlagal kako mora vsak vojak postopati v slučaju prošenj i. t. d:

„No, Kurcevič, kaj bi vi storili, ko bi danes dobili obvestilo, da vam je teta umrla?“

„Jaz bi se od veselja napil, ker bi enkrat veliko podedoval!“

♦♦♦♦♦

V koliko delov se razdeli puška?“

„To je pač od tega odvisno, kako se jo vrže!“

♦♦♦♦♦

„Kaj je to, teoretična naloga?“

„To je naloga, katera — ni praktična!“

♦♦♦♦♦

Podoficir: „Kaj stori vojak zjutraj, ko vstane?“

Rekrut: „On mora že zvečer vse očistiti!“

Podoficir: „Imate li vi kakega brata?“

Rekrut: „Da, še enega!“

Podoficir: „Je li tudi tako neumen kot vi?“

Rekrut: „Ne, on je še bolj neumen, kot jaz!“

Podoficir: „Kaj pa se je učil, da je še bolj neumen, kot vi?“

„Nič se ni učil, sedaj služi pri kavaleriji, postati hoče podoficir . . .“

Rekrut: „Jaz bi želel, da bi bil mrtev in pokopan.“
 Starejši vojak: „Aha, to bi ti bilo po volji, da bi cel dan ležal v krsti in nikake službe držal.“

Idealni ljubimec.

— Samo za 6000 Din, na obroke po 300 Din na mesec, se proda mlad ljubimec. Snažen, čvrst, brezmejno ognjen; se nikdar ne postara. Ima lepe črne lase (na željo tudi blond), z ali brez brk in z ali brez brade. Ne spi nikdar — lahko pa tudi vedno. Redka prilika. — Pripomba. Ne postane nikdar truden. —

Ko je gdč. Mala prečitala ta oglas, je takoj sklenila, da ga kupi, ker je že itak nezadovoljna z moškimi, kar jih je poznala do sedaj. Hitro se napoti v trgovino, ki je izdala oglas za to edino priliko . . . „Prosim, pokažite mi vzorec vašega blaga!“

Šef dotične trgovine popelje gdč. Malo v sobo in ji pokaže automata.

„Izvolite, gospodična, zadnji model. Tovarna nam jih je poslala 12 ducatov, pa je bilo vse še isti dan prodano, kakor hitro smo razglasili. Cena je poskočila za 50 procentov. Električni aparat, kateri se nahaja v notranjosti aparata, opravlja celotni organizem. Tukaj imate napravo, da pritisnete, ako hočete (po potrebi namreč) slišati strastne vzdihne — nežne, melodične, divje in druge. Automat je iz Amerike, kjer je razprodanih že ogromne svete. Ako želite poizkusiti, vam je na razpolago.“

„Mogoče pa ne bom znala obračati?“

„Zatrjujem vam, da je stvar tako primitivna, kakor če prižgete električno luč in jo zopet ugasnete!“

„In če ga pokvarim?“

„Če se pokvari, se sam ustavi.“

In res poskusi. — Vsa očarana. Vse je tako, kakor ji je povedal.

„Zelo dobra stvar, kajne, gospodična. In iznajditelj tega automata se je potrudil, da tudi moškemu ustreže. Ali iz galantnosti je hotel najprvo zadovoljiti ženski svet. Automat za moške bo pa predstavljal idealno ženo. Ona bo tudi govorila. Ona bo izrekala prisego zvestobe, katero bo pa tudi resnično držala — kar je povsem novost! Vidite, da stojimo pred rešitvijo socialnega problema.“

„Imenitno!“ reče gospodična Mala, „prosim plačati!“

Ko je bil automat v omotu, je dal šef gospodični še poslednji nasvet: „Samo ne posodite ga svojim prijateljicam — ker vam ga gotovo upropastijo! Zbogom! Ko je bila gdč. Mala doma, je takoj pripravila vse potrebno, da poizkusi. V naslajšem pričakovanju zavrti stikalo in — se prebudi.

„Ah, mati,“ vzdihne proti materi, „moški so idealni samo v sanjah.“

Na kolodvoru.

Na kolodvoru stoji vlak pred odhodom. Gospod priteče v zadnjem trenotku na kolodvor — teče ob vlaku in neprestano kliče „Mayr — Mayr — Mayr!“ Končno se vendar pojavi pri oknu glava — in že

Razširjajte naš list!

dobi ta nesrečna glava od tega, ki je klical — krepko zaušnico.

„Gospod — kako pridete do tega, da mi daste zaušnico.“

„Ste vi Mayer?“

„Ne!“

„No potem vas pa ta zaušnica nič ne briga!“

Na potovanju.

Naš Matija se prvič pelje v mesto z vlakom obiskat svojega sina, ki študira. Sin radoveden, kako je očetu prijala prva vožnja v vlaku, ga vpraša:

„No, oče, kako se vam pa kaj dopade vožnja po železnici?“

„O — nič kaj posebnega — to pa sploh ne morem trpeti, da vozim nazaj!“

„Ja, oče, pa bi nasproti Vam sedečega sopotnika prosili, da se presedeta!“

„Nisem mogel, ker nobenega ni bilo, sem bil sam.“

V nedeljo 30. oktobra ob 4. uri popoldne
 in v ponedeljek 31. oktobra ob 1/2 9. uri zv.
 v gledališki dvorani Nar. doma v Kranju

Mlinar in njegova hči

Žaloigra v 5 dejanjih (10 slikah), Režija Pešl.

— Sodelujejo najboljši igralci in igralkе. —

Razlika med konjem in avto.

Kadar konj stoji — žre; kadar avto stoji — ne žre. — Kadar konj vozi — ne žre; kadar avto vozi — žre!

Nima teka.

Zdravnik: „Vi ste prilično normalni! A kako je s tekom?“

Bolnik: „Včasih tudi teka nimam!“

Zdravnik: „Kdaj na primer ga nimate?“

Bolnik: „Kadar sem sit!“

Kaj je najslajše . . .

V gostilni. Je večja družba gospodov in dam. Enkrat eden pripoveduje šalivke in zopet drugi. Pa se oglasi hudomušnež rekoč: „Kaj je najslajše na svetu?“

Premišljujejo in ugibajo, toda nihče pravega ne zadene.

„Bolha je najslajša“, pravi naposled hudomušnež, „in sicer zato, ker ženska vedno preje oblizne prste, predno gre bolhe lovit . . .“

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „6ici“)

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev
Kranj, Glavni trg

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

Ivan Zaletel

domača žganjarna
Štanežiče

pošta št. Vid pri Ljubljani

V zalogi ima vedno:

**pravi kranjski brinjevec
hruševac
slivovko
borovničar**

po najnižjih cenah!